

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. VI. De duobus ultimis obstaculis, quæ nobis impediunt, ne
progrediamur in gratia & amore Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

mares nisi
ipsum,

seculi, illamque retinetis, ne totam & integram donare se possit Deo; disumpo vos in perpetuum, & vivere volo in libertate Filiorum Dei, qui probè gnati, sibi satis non esse cordis ad amandum Patrem suum cœlestem, nec atomum illi ex eò præscindere vellent: Diliges ex toto corde.

Ecce optima senfa, eximios affectus, dicebam ipsi, optarem

michi tempus, illos ex otio & pensulatiis ponderandi; quiescamus parùm, ut parvam saltem instituamus desuper considerationem: nihilominus te liberum non pronuntio ab obligatione declarationis, quam promisisti circa duo alia obstacula; respiravimus paulisper; Et ecce, quomodo exia rem sit profecutus.

* *

ARGUMENTUM.

De duobus ultimis obstaculis, qua nos impediunt, ne progrediamur in gratiâ & amore Dei.

ARTICULUS VI.

Sept. v. 15.

Tertium obstaculum nos retardans, nosque suo opprimens pondere, oritur ex parte Corporis: Corpus, quod corruptitur, aggravat animam. Corpus corruptibile, quod circumferimus usque ad tumulum, aggravat animam, & corrumpit ipsam ratione quâdam, quamvis tota sit incorruptibilis. Corpus patitur necessitates suas, & oportet animam, quamvis ipsius sit Dominâ, se eò demittere, ut inserviat ipsi; oportet hanc ipsi suppeditare vires ad laborandum, & exin permittere ipsi tempus ad quiescendum; & quamvis ipsa ex naturâ suâ sit agilis, more fulguris, reptare tamen debet ubivis locorum cum incommodo hoc pondere, & non nisi lento cum ipso incedere gradu.

Tertium obstaculum est corpus & infirmitates ipsius.

debet ipsi porrigere alimenta, & exia concedere ipsi tempus hœc dirigendi, & quoddam superfluum est, rejiciendi. O anima more Angelorum spiritualis! anima æterna! anima destinata ad possidendum Deum! quantâ oppressa es humiliatione, dum captiva detineris in corpore carneo?

Neque id satis est, oportet tolerare ipsam indies speciem quamdam moris, permittendo Corpori suo disperiri propemodum dimidiam partem vitæ suæ cum fratre mortis, qui somnus est: & toto hoc tempore infelix anima, cum habeat usum libertatis suæ velut impeditum ac suspensum, cogitur tolerare tormentum nocturnarum phantasmatum, quæ sæpius veluti damnatam quandam divexant &

Corpus dum dormit, aufert animæ memoriâ Dei.

A. P. Isaac. Consultat. Tom. III.

E e e

cor.

torquent ipsam, quin facultatem habeat defendendi se contra ipsa, quamdiu ita somno ligatur & constringitur, dumque ipsa ita immersam ex necessitate se comperit abjectis hisce occupationibus, privata manet sublimes contemplatione Dei: dum obstringitur suas impendere curas seruo, obliviscitur supremi sui Domini; dumque studet suo conservare Corpori vitam temporalem, portigans illi cibum & potum, privat se ratione quâdam vitâ suâ aternâ, quæ consistit in cognoscendo & diligendo Deum: Et contingit inauspicato prorsus omine, ut pro eo, quod anima, quæ spiritalis est, deberet suum elevare Corpus in cælum, corpus, quod materiale est, deprimat ipsam versùs terram; Et pro eo, quod anima immortalis deberet conjugere secum Corpus in fruitione vitæ aternæ, cito mortalis miserè implectat & obstringat animam morte aternâ.

Rom. 7.

Eheu! quàm meritò ingemiscimus, quotidie cum magno Apostolo: *Infelix ego homo, quis me liberabit de Corpore mortis huius?* Miseram omninò conditionem meam, dicere potest anima, dum ita constringor luteo hoc ac limoso ergastulo? an nunquam liberabor à tyrannide corporis huius; quòd tantò mihi est obstaculo in exercitio & profectu amoris Dei? Quid facere possum, ut fortiter oppugnem & expugnem hoc obstacu-

lum? Sanctus Hieronymus inquit rationem, quare Deus, cum dederit nobis animam tam nobilem, collocaverit ipsam in domum tam vilem, tamque abjectam: Nonne videtur, quòd, cum ipsa sit substantia spiritalis, similis Angelis in cælo, congruum omninò & consentaneum bonæ rationi fuisset, ut collocaretur in pallatium quoddam augustum, ædificatum saltem è materiâ cælorum & siderum, & non in casam quandam luteam & cæcosam? Et invenit, quòd fecerit hoc Deus è quâdam Zelotypiâ, ne anima nimium æstimaret Corpus suum, vidensque ipsum efformatum è materiâ tam nobili, qualis est illa astrorum, nimis illud amaret, nimioque affectu blandiretur ipsi: Voluit Deus, ut anima cognoscens abjectam stirpem Corporis sui, nonnisi contemneret ipsum: voluit ut anima cognoscens conditionem Corporis sui adedè depressam infra se, confunderetur pudore, inserviendo ipsi seque ipsius constituendo mancipium: Voluit, ut ipsa tantò in hoc Corpus potiretur imperio, ut exciperet id velut bestiam, quæ macretur verberibus, dum sibi non vult inservire: voluit tandem, ut confunderetur anima tribuere corpori tam abjecto minimam amoris illius partem, quem totum & integrum debet divinæ Majestati.

Et nihilominus quis caperet, nisi vide-

S. Hieronymus Epist. ad Ambr. agrot.

De decus animæ suæ ad ornatum corporis.

Deus dicit animam nobilissimam corpus vilem. ut ipsa hoc parum æstimaret.

A. Cor.

Animam dicit Corpus sic fuit e-

videret, indigna sensa, immoderatos affectus, quibus anima hæc tam nobilis prosequitur carnem tam vilem, tamque abjectam? adorat hanc ipsa, submitte se omnibus desiderijs illius, mora mancipij inservit illi; non nisi pro ipsa curam gerit, æstimat & amat ipsam plus quam Deum, eoque incessanter obedientiam subtrahat Deo, ut hanc illi præstet. Quis non videt, dum in probrosâ hæc vivit servitute, ipsam infinitâ ratione alienam esse à minimo affectu amoris, quem debet Deo? Quid igitur faciendum illi est? interrogavi Raphaëlem nostrum.

Auscultet, reponit mihi, quid Spiritus Sanctus dicat vobis per os magni Apostoli: *Semper mortificationem Christi, in corporibus nostris circumferentes.* Non oportet Corpus Christiani esse unquam absque aliquo actuali poenitentiae exercitio, ad subjiciendum illud spiritui. Equus suo insidens equo semper freno constringit manibus, & calcaria pedibus: Si equus incedat nimis celeriter, continet ipsum freno, si ambulet nimis lente, urget & impellit ipsum calcariis, & nunquam benigne & leniter accipit ipsum, nisi quando integram præstat obedientiam. Sic animam accipere oportet Corpus suum, desistere nunquam ab eo donando & male accipiendo, quoad nullum amplius sibi afferat obstaculum in exercitijs virtutum, in ac-

quirendâ gratiâ & augmento amoris Dei. Sed ô Deus! quàm forti & inconcusso opus est animo, ut nunquam quis cesset à sumendâ vindictâ de hoc inimico! Anima, quæ sic malè accipit corpus, continere se non potest, quin semper amet ipsum, & acriter sentiat malum, quod intulit illi.

Non nisi Sanctissima Virgo fuit, quæ ansam habuit amandi tenebre castissimum Corpus suum, eoque pro eo, quod corpora nostra materialia deprimant animas nostras spirituales ad similitudinem quandam cum bestiis, Corpus ipsius Virgineum, elevaverit potius illius animam, ad sublimissimam cum Deo similitudinem, eoque pro hoc ipsa possideat incomparabilem dignitatem Matris Dei: quomodo non amasset ipsa tam Sanctum Corpus, cum nunquam ab ipso passa fuerit vel minimum obstaculum ad bonum, sed semper id fuerit experta morigerum & obtemperans inclinationibus animæ suæ? Ingemiscamus præ dolore, quod videamus animam nostram tam arte conjunctam cum inimico Dei, & propriæ salutis suæ, dico, Corporis sui, cujus inclinationes naturales omnes non tendunt, nisi ad perdendum illud in æternum. Nunquam non impendet nobis periculum faciendi naufragium, sicut Apostoli impendere viderunt sibi tempore tempestatis: Nonne invocemus, sicut ipsi, ferventer auxilium

Sanctissima Virgo causam habuit amandi & æstimandi suum Corpus; & nos causam habemus contemnendi & odio prosequendi corpus nostrum.

Matth. 8.

xilium Salvatoris? *Domine, salva nos, perimus*; frequenter etiam confugiamus ad Salvatoris Matrem; procul dubio specialis erga hanc Matrem admirabilem devotio, nobis efficax & potens erit medium, ad superandum per ipsius subsidium cuncta ad perfectionem obtinendam obstacula, quæ ex parte Corporis oriuntur nobis.

Quartum perfectionis & salutis obstaculum est multitudo negotiorum.

Tandem quartum & ultimum obstaculum, quod omnes ferè impedit homines, oritur ex innumerabili multitudine negotiorum, quæ nos obrunt, vel potius, quæ nobis adfiscimus ipsi, quæque nos ita occupant, ut tempus nobis non sit reliquum cogitandi solum de Deo. Versamur in hoc mundo eâ fermè ratione, quâ versabantur filij Israhel in Ægypto. Ipsi bene noverant, se esse captivos inter idololatras, seque exercere non posse cultum veri Dei in hoc statu; voluissent ipsi quidem inde exire ad offerendum Deo sacrificia in deserto; sed cum Pharaon tyrannus, sub cuius potestate erant, ipsorum observasset consilia; impediam ipsos, dicebat tantum laboris imponam ipsis, ut tempus cogitandi de hoc non futurum sit illis superstes: Volo occupari illos paleâ & arenâ, conficiendo absque intermissione lateres, ad construendam servitutis suæ ergastulum, ut non habeant nec otium, nec libertatem cogitandi de Deo. O crudelium! an viles & indignæ hæc occu-

pationes tanti sint, ut impedire his ipsos velis à sacrificio & cultu supremo, qui debetur vero Deo? Nemo est ratione præditus, qui non meritò huic indignetur Tyranno.

Nihilominus resolvere nos non possumus, ut odio habeamus mundum, qui eadem ratione nos adhibet. Animæ nostræ, quæ sunt hic velut mancipia, conclusæ in ergastulo carneo, libenter intendere & devovere se vellent Deo: Cum creatæ sint ab ipso, & pro ipso, nunquam non expetuntur in medio captivitatis suæ potentes stimulos ad attollendum sese ad ipsam: sed crudelis mundus, in cuius medio vivendum est ipsis, hoc ipsis non permittit. Obruamus, inquit, animam hanc, cogatur ipsis navare operam, & ita nullum inveniat nec otium nec libertatem vacandi Deo: Sed insuper quibus negotijs? Paleâ, luto, vento, fumo, omnis generis vanitatibus & crepundijs abjectissimis. Quid interest, quo occupetur, modo semper tantis distineatur negotijs, ut nullum sit ipsi tempus cogitandi de unico necessario, quod esset vacare Deo? Et nostra infelix vita ita exigitur in hâc servitute.

JESUS. Christus, qui est Sapientia infinita Dei Patris sui proponit nobis quæstionem in Evangelio ponderis maximi, quæ proponi unquam possit, quàmque resolvere ipse

Mundus nos trahit, sicut Pharaon traxit filios Israhel

Magis stultum neg salu pro dicit

Math. 16.

iplemet noluit, ut relinqueret nobis ipsam pensculatiùs ruminandam, & magis seriò perpendendam. *Quid prodest homini, si uniusversum mundum lucretur, anima vero sua detrimentum patiatur?* Querit ex te, quid conducatur homini lucrari omnia, & animam suam facere jacturam? Pondera hoc bene & congruè huic responde questioni. Quando absolutus fuisses Dominus totius orbis per centum annos; si posthac commemorandum foret animæ tuæ in flammis inferni per omnem æternitatem, quid inde tibi accederet lucri? ne citò responde hic, id prius bene perpende, rem pondera, accuratè jacturam metire & lucrum; & postquam summatè cum maturitate id perpenderis, responde huic questioni: *Quid prodest?*

Magis
stulticia eorum, qui negligunt salutem suam pro crepundis mundi.

Si totus & integer mundus possessus per centum annos, per mille annos; prosequere, si placet, per centies millenos annos, tanti non esset, ut se obstringere deberet anima ad ardens in flammis inferni per omnem æternitatem, quæ durabit ultra millionum milliones annorum, hósque infinità ratione plures, quàm numerentur arena grana ad litus maris: Vide, quid tuis constringas manibus, quid tuum occupet animum, quid tuum teneat cor captivum, quid faciat te oblivisci Deum, & magnum perfectionis, fortè etiam salutis tuæ negotium. Quid est hoc?

Non est id mundus integer: Eheu! non est nisi atomus respectu totius universi. Metire durationem, quam sperare potes, possessionem parvi hujus nihili: non erunt, uti ipse nôsti, centum anni. Hem! Deus vive! an tanti id valeat, ut dimittere velis magnam æternitatem possessionis Dei, pro qua creatus es? an tanti tibi hoc sit, ut implectere tuam velis animam ad flagrandum in flammis æternis? Neutiquam, dices mihi, me Deus ab his custodiat; verum est, me habere negotia, verùm non sunt hæc flagitia; & quia committere non vellem peccatum vel minimum, non credo me propterea periturum: maximum, quod hic video, est malum, quòd oñium mihi non sit cogitandi de Deo, vel multam navandi operam exercitijs devotionis; sed hoc non est, quòd condemnet animam.

Jam hoc ipsum est, quod ætius te constringit: oportet ergò planè & seriò respondere questionibus, quas tibi proponam. Fateris occupationes tuas non relinquere tibi tempus cogitandi de Deo, nec devovendi te ipsis servitio: Jam quæro ex te, an defendere & affirmare poteris in die judicij, quòd amaveris ipsum ex toto corde tuo, & ex totis viribus suis, sicut tenebaris sub pœnâ damnationis æternæ. Itane defendes, amasse te ex toto corde tuo Deum, de quo non cogitaveris, cui famu-

Ecc 3 latum

latum non exhibueris? Responde, an dici potest, quod quispiam amet ex toto corde illum, cujus continuo obliviscitur, & nunquam pro illo quidquam præstat? An crederes te amari, si accipereris ita? nonne diceres, hoc esse negligi & accipi cum contemptu? Exhibe ergo eandem illi justitiam, quam exhibes tibi ipsi, & fatere hoc esse contemptum adhiberi ipsum, si non cogitetur de ipso, nec quidquam præstetur pro ipso, eod quod alia sint, quæ nos occupent negotia. Et si convictus fueris coram ipsius Tribunali, quod ita acceperis ipsum, pro eo, quod obligatus fueris ex magno Legis suæ præcepto, amare ipsum ex toto corde tuo, & consequenter cogitare sæpius de ipso, & fidelissimè servire ipsi, quid expectare poteris ab eo, tu, qui securum te putas, si dixeris: Verum est, me multa habere negotia, otium non esse mihi cogitandi de Deo; sed flagitia hæc non sunt, quæ in damnationem meam adducant animam: Pondera hoc bene, & ipsemet tecum judica, an id multum tibi præstet securitatis pro salute tuâ.

Excusatio
vanissima.

Ingens dâ-
aum. quod
mundi ac-
gotia infe-
runt animæ

Urgeo te adhuc ultra, & suppono, animam tuam damnatam non esse ex eo, quod non observaveris maximum præceptum Legis Dei, obliviscendo ipsum, & ipsius negligendo servitium ob varia vanarum aliarum occupationum genera: suppono manifestum argu-

mentum id non esse, quod anima nullâ erga ipsum feratur dilectione; transeat hoc, quod forsitan non ita transibit coram Deo: saltem diffiteri non poteris, quod anima tua magnum incurrat detrimentum ob multitudinem negotiorum, utpote quæ tibi abstulerint otium & libertatem cogitandi de Deo: quis dicere potest, quot gratias actuales, quot Sanctas inspirationes & visitationes Sancti Spiritus ipsa perdat ex defectu, quod non cogitet de illo, eod quod omni alio se inveniat occupatam? Quis enarrare poterit multitudinem parvorum malorum, quæ committit, & magnorum bonorum, quæ omittit, eod quod tempus non habeat de ipso cogitandi? Et ex sequela & conclusione necessariâ, quot gradibus gloriæ privet seipsam, eod quod nec unicum bonum opus sit, quamvis non esset nisi haustus frigida datus pauperi, quod non accipiat in æternitate mercedem suam. O Deus! quantam multitudinem coronatum æternarum comparate ipsa sibi posset, quas habebit nunquam, eod quod nimîa aliorum negotiorum prematur mole, & otium non habeat cogitandi de Deo & salute suâ!

Propono tibi igitur hæc super re questionem Domini nostri, tæque interrogo: *Quid prodest homini, Matth. 16. si mundum universum lucretur, anima verò sua detrimentum patiatur?*

Quanti in-
terit, per-
dere unam
solam gra-
tiam.

Pondera bene, quid lucre-
ris; Examina bene, quid perdas:
Statue ex unâ parte, unicam so-
lam, ex ijs, quas perdis, gratiam;
unicam solam ex æternis, quibus te
privas, coronam, an totus inte-
ger mundus, si ex auro foret soli-
do, adæquaret eam, quam facis,
jacturam? Ah infelix anima! Si
nôsses, quid nocenti tibi affe-
rent omnes hæc vanæ occupationes!
Verùm si jactura unius solius gra-
tiæ, unius solius coronæ æternæ,
damnum est, quòd totus integer
non repararet mundus: Quid di-
cendum de innumerabili multitu-
dine gratiarum, coronarumque
æternarum, quas perdis, eòquòd
vanæ occupationes tuæ non permi-
serint tibi otium de hoc cogitandi?
Et tu facis omnes hæc tanti pon-
deris jacturas, non pro acquiren-
do mundo integro, sed pro nugis,
crepundijs, titivitijs? Ah infelix
anima! ah infelix anima! quanta
crudelitate deservis in te ipsam!

Abundè est, dicebam interpel-
lans ipsum; nimis quàm clarè vi-
deo magnitudinem mali, nôsse
percuperem ipsius remedium. Dixi
jam tibi, respondit mihi Viator
noster, quatuor esse ingentia ob-
stacula, quæ adversentur progres-
sui amoris sacri, in quo consistit
augmentatio gratiæ in animabus
postis: Reduc illa memoriæ, mi-
hi non vacat ea repetere; superan-
da hæc sunt, quanti etiam tibi ste-
terint; & ideo relinquo tibi opti-

ma tria monita, cum quibus te
missam facio.

Primum est, quòd oporteat ha-
bere magnum fervorem spiritûs in
servitio Dei & ardentissimam vo-
luntatem; & ut habeatur, per-
suasissimum oportet esse circa pon-
dus maximum unci hujus negotij,
quòd tantum est, ut impossibile
sit humano intellectui id unquam
tantum comprehendere, quan-
tum est.

Secundum est, ut nunquam ne-
gligenter & velut per transennam
exerceantur actus virtutum, præ-
sertim illi amoris divini, sed sem-
per ad hoc impendatur tota ampli-
tudo gratiæ, quàm recepisti; Et
omnes vires animæ, quas contulit
tibi Deus, ut ipsum amares. Pro-
bè novi, rerum spiritualium Magi-
stros condemnare actus, qui fiunt
ex impulsu naturæ, velut inutiles,
qui nos elevent ad Deum: non ta-
men condemnant eos, qui subser-
viunt divinis motibus gratiæ, quæ
nunquam excitat cor nostrum ad a-
mandum Deum negligenter, sed
semper ad amandum illum ex totis
nostris viribus: Sic non parcamus
nobis, quando recipimus bonam
quandam inspirationem, intenda-
mus omnes nervos nostros, ad a-
mandum illum ex toto corde no-
stro: & utinam hoc ita accenda-
tur, ut disrumpat nostra pectora
vel nostrum dilatat sinum effractis
& sublatis costis, uti magnis qui-
busdam accidit servis Dei. Incredi-
bile

Remedium
contra qua-
tuor obsta-
cula, quorû
facta est
mentio.

bile est, quantum unicus virtutis actus magno cum fervore productus promoveat & progredi faciat animam, plusquam centeni alij, negligenter & locorditer in opus deducit.

Luc. 6.

Et pro tertio monito memineris illius effati, quod verissimum est, quodque reliquit nobis JESUS CHRISTUS, dum dixit: *Porro unum est necessarium*; quo dicere voluit, quod nonnisi unicum sit negotium, cui naves operam in terris: Nonnisi unus amandus tibi est Deus; nonnisi una salvanda tibi est anima; nonnisi una comparan-

da est tibi aeternitas; fac bene hoc unum negotium, & fecisti omnia; dimitte cuncta caetera, quae te impediunt, quod ni feceris, nihil dimisisti. O si quis bene caperet, quanti sit momenti, suam exsolvere animam, quantum possibile est ab omni intricamento occupationum inutilium, quibus distinetur, ad applicandum se totam integram unico & soli necessario. Utinam bene comprehenderes haec sententia, insculperes animo haec exercitia; Et fructum non spernendum reportasses ex hac Consultatione.

CONSULTATIO XIII.

Fastigium Gloria, ubi agitur de Gratia Maternitatis divinae, qua omnium Excellentiarum Sanctissima Virginis summa est, & altissima.

Appellavi sapius ductorem meum, Raphael meum, dicere volens, quod praestiterit is mihi eadem officia, quae praestiterit Angelus Raphael Tobiae. Sed aliqui capientes id in alio sensu, nempe illo, quem affert Sanctus Gregorius, dum dicit, quod Raphael significet Medicinam Dei, aestimabant

Viatorem meum seu magnum Medicum, non quidem Corporum (constabat enim, ipsum ejusmodi non amplecti institutum) sed animarum, eoque observant, illuminare ipsum caelos, id est, multum afferre ipsum luminis per sua colloquia animabus, quae carebant illo: hoc impulit personam quandam scrupulis & anxietatibus vexatam, ut ipsam accederet, spe firmiter nixa, accepturam se ab